

Khuy Nương

Contents

Khuy Nương	1
1. Chương 1: Lời Đồn	1
2. Chương 2: Áo Giác?	3
3. Chương 3: Giấc Mơ	4
4. Chương 4: Tối Gần	6
5. Chương Cuối: Tất Cả Đều Thuận Lợi	7

Khuy Nương

Giới thiệu

“Này này! Cậu biết người phụ nữ nhìn lên là ai không?” “Người phụ nữ nhìn lên ? Là cái gì thế?”“C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuy-nuong>

1. Chương 1: Lời Đồn

Trước khi đọc hãy chắc chắn quanh bạn không có chỗ nào để cô ta trốn vào và nhìn bạn chăm chăm!

1. Lời đồn

“Này này! Cậu biết người phụ nữ nhìn lên là ai không?”

Vào buổi tối vắng vẻ, trên vỉa hè có mấy nữ sinh vừa học bỏ túi trở về, nắm tay nhau đi dạo, trong đám nữ sinh đó có một cô gái đột nhiên nói.

”Người phụ nữ nhìn lên ? Là cái gì thế?”

Nữ sinh khác tò mò hỏi, cô không biết là cô bạn của mình đang nói cái gì.

“Chính là... gần đây mọi người hay đồn đãi...” Nói đến đây, nữ sinh khơi gợi ra câu chuyện kia lập tức hạ thấp giọng xuống, giả vờ thần bí nhìn khắp nơi một vòng sau đó mới nói rằng: “Là một ma nữ chuyên đi nhìn lên người khác đó, nếu là bị cô ta nhìn chăm chăm, sẽ rất kinh khủng.”

“Kinh, kinh khủng thế nào?” Một cô gái nhin không được hỏi, trong giọng nói còn có một chút run rẩy sợ hãi.

“Bị ma nữ kia nhìn thì cô ta sẽ luôn luôn đi theo cậu, cho dù là ở đâu, cô ta cũng đều ở một nơi bí mật nhìn trộm cậu...”

“A, a đừng có nói nữa! Ban đêm còn kể mấy chuyện kinh dị đó, chúng ta nên nhanh về nhà thôi.” Một cô nữ sinh khác bị dọa sợ vội vàng ngăn cản không ấy cô bạn kể tiếp, kéo tay mấy cô bạn vẫn còn đang cười nhạo mình vì nhất gan, bước nhanh về phía trước. Cô rất sợ ở sau lưng mình đột nhiên xuất hiện một thứ gì đó kinh khủng.

Sở Nhạc đi từ trên xe xuống, vừa lúc đi đằng sau mấy cô nữ sinh cho nên nghe được câu chuyện của bọn họ, trong lòng cười thầm, mấy chuyện đồn đại linh tinh đó đều là giả cả thôi. Trên thế giới làm gì có nhiều ma như vậy?

Lấy di động ra, Sở Nhạc nhìn thời gian, đã hơn mười giờ rồi, cậu bước nhanh hơn, về muộn quá bác chủ nhà cho thuê sẽ không cho vào đâu. Nếu không phải bởi vì gần hôm nào cũng bận, tăng ca cho đến tận giờ này, cậu chắc đã về nhà lâu rồi. Từ bến xe bus về đến nhà trọ phải tốn mấy phút liền, lãng phí không ít thời gian. Sở Nhạc suy nghĩ, làm thế nào để về nhà nhanh hơn một chút, khi đi qua một ngõ nhỏ, đột nhiên dừng chân lại.

Ở bên tay phải của cậu, có một ngõ tắt nhỏ.

Cái ngõ ấy rất chật hẹp, tia sáng cũng u ám vô cùng. Tuy rằng hai bên cũng có đèn đường, nhưng ngọn nhỏ mờ ảo ấy làm sao chiếu sáng hết được, nơi không được đèn chiếu đến thì tối thui chẳng thấy gì. Nếu đi vào ngõ tắt này chắc hẳn có thể về nhà sớm hơn một chút. Nhưng mà ngõ này, Sở Nhạc chưa từng đi qua bao giờ, trong lòng do dự, cậu nghĩ chắc là chẳng có việc gì xảy ra đâu, để cho nhanh, Sở Nhạc quyết định đi vào trong ngõ.

Chân vừa bước vào trong ngõ, bốn phía lập tức giống như bị màn đêm bao phủ hết, Sở Nhạc xoay đầu nhìn xung quanh, cậu không thể thấy hai bên có những thứ gì, chỉ cảm thấy có bức tường cao cao, gây cho người ta một cảm giác áp lực vô cùng. Nương theo ngọn đèn, Sở Nhạc tiếp tục đi về phía trước. Rất nhanh, cậu đã đi được nửa con ngõ, nhưng bước chân cậu lần thứ hai dừng lại.

Chỉ thấy ở mé tường phía trước, có một tòa nhà có những bức tường màu trắng. Không biết có phải đã lâu không sửa chữa không mà bức tường màu trắng có một lỗ thủng rộng hơn một thước, lỗ thủng đó rất nặng, thậm chí có thể nhìn thấy một đồng gạch, xi măng rơi ra, kẻ nứt như là một cái động nhỏ.

Sở Nhạc chẳng quan tâm đến lỗ thủng trên tường đó làm gì. Thứ mà cậu quan tâm đến là một người phụ nữ tóc đen, đứng ở gần chỗ lỗ thủng đó đang quay lưng vào cậu, tư thế của cô ta rất kỳ lạ...

Cô gái đó quay lưng về phía Sở Nhạc, cơ thể uốn cong giống như nghiêng hẳn về một bên, nhào người vào lỗ thủng trên tường giống như muốn nhìn xuyên qua lỗ thủng đó. Sở Nhạc nghĩ, có lẽ cô gái này có khúc mắc gì đó với chủ nhà kia, cho nên đêm tối mới đến nhà người ta dọa ma, hoặc cũng có thể cô ta là một bệnh nhân tâm thần.

Cho dù thế nào thì Sở Nhạc đều cảm thấy rất phiền, tốt nhất không nên trêu cô gái đó. Cậu đi sát vào mép tường bên kia, giảm nhẹ tiếng bước chân của mình xuống thấp nhất. Sở Nhạc từ từ đi qua chỗ cô gái đó, hai mắt không tự chủ được liếc qua một lần.

Tóc dài ngang hông, vô cùng bù xù, bởi vì đưa lưng về phía Sở Nhạc, cho nên cậu nhìn không rõ khuôn mặt cô gái đó. Chỉ có thể đánh giá cô gái đó từ đằng sau, cô gái đó mặc một bộ quần áo màu đen, để lộ ra cánh tay với hai bàn chân vô cùng trắng, nhưng lại vô cùng bẩn. Cánh tay với chân đều dính một thứ màu đen trông như bùn đất, hai bàn chân không mang gì dẫm lên đất. Hơn nữa khiến cho Sở Nhạc cảm thấy kỳ lạ chính là cô gái kia từ lúc cậu nhìn thấy, cứ đứng nguyên một tư thế, không nhúc nhích tí nào, cả người tựa vào tường, cứng đờ...

Không muốn nhìn tiếp nữa, Sở Nhạc quay đầu về phía trước, bước nhanh hơn một chút, không để ý cho nên đã phải một cái bình bị ai ném dưới đất, cái bình lăn đi phát ra tiếng ‘lộc cộc——’, ở trong ngõ nhỏ an tĩnh, tiếng đó rõ ràng vô cùng.

“Thôi xong rồi!” Sở Nhạc thầm nghĩ, lại càng chạy nhanh về phía trước, không quay đầu lại để xem cô gái kia có nhìn mình không.

Cho đến tận khi Sở Nhạc đi ra khỏi ngõ nhỏ, trở lại đường cái, mới giám thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc cậu tiếp tục đi về nhà trọ của mình, cậu không biết được, cô gái bất động tựa trên tường kia, không biết từ lúc nào, đã xoay đầu nhìn về hướng mà Sở Nhạc rời đi ...

2. Chương 2: Ảo Giác?

2. Ảo giác?

Sở Nhạc cởi áo vest trên người ra, tháo cà vạt, sau đó rót một cốc nước rồi ngồi ở phòng khách.

Cuối cùng thì cũng về đến nhà, Sở Nhạc cảm thấy tinh thần thoải mái hơn rất nhiều, đang muốn ngồi trên sofa nghỉ ngơi một lúc thì chợt nghe tiếng ‘cách cách cách’ truyền đến từ cửa sổ phòng khách, tiếng kêu rất gấp gáp.

Sở Nhạc vội quay đầu lại nhìn về hướng phát ra tiếng động, rèm cửa sổ phòng khách đã được kéo lại rồi vậy mà vẫn nhìn thấy hình bóng của một người, xuyên qua rèm in rõ trên cửa sổ.

Bóng người kia nằm úp sấp, cả người vắn vẹo, còn nhìn rõ thấy mái tóc dài đang rủ xuống. Đầu người đó cứ nghiêng qua trái lại nghiêng qua phải vô cùng quái dị, giống như muốn nhìn vào trong căn phòng, xuyên qua khe hở nhỏ còn chưa đóng chặt của rèm cửa.

Sở Nhạc cầm cốc nước trong tay, không dám tin, cậu rõ ràng đang ở tầng 17? Bên ngoài... làm... làm sao có người ở bên ngoài được?

Là ảo giác đi...

Đặt cốc nước xuống bàn, Sở Nhạc bước đến bên cửa sổ, giơ tay cầm lấy hai bên rèm cửa, Sở Nhạc không suy nghĩ gì lập tức dứt khoát kéo tung rèm cửa ra.

“Phách”, rèm cửa bị kéo mở tung ra. Nhưng, bên ngoài hoàn toàn không có gì cả, chỉ có thể nhìn thấy tòa cao ốc đối diện xuyên qua lớp kính, cùng với mấy tòa nhà dân, ánh đèn đủ màu sắc, mọi thứ hòa lẫn vào nhau. Ngoài mấy thứ đó ra, cậu hoàn toàn không nhìn thấy thứ khác.

Sở Nhạc dùng tay xoa bóp huyết Thái Dương của mình, suy nghĩ có phải gần đây vì tăng ca quá nhiều, một mỗi nên mới có ảo giác như vậy không? Mặc kệ nó đi, cậu tốt nhất nên tắm rửa rồi ngủ sớm một chút đi.

Nghĩ vậy, Sở Nhạc xoay người đi khỏi chỗ cửa sổ, cậu không để ý thấy bên ngoài cửa sổ, có một một cánh tay đang từ một góc, chớp hiện lọt vào.

...

“Ào ào”

Nước từ vòi sen chảy xuống, cậu điều chỉnh nhiệt độ vừa phải.

Sau khi kì cọ khắp người, Sở Nhạc ngẩng đầu, làm ướt mái tóc ngắn cùng gương mặt của cậu, nhắm hờ mắt, xoay người lấy chai dầu gội đặt trên bệ rửa bên cạnh đổ một ít vào lòng bàn tay. Sau đó xoa dầu gội lên tóc của mình, không lâu sau cả đầu cậu đầy bọt trắng xóa.

Sở Nhạc lại lấy xà phòng thơm bên cạnh, chà vào người từ trên xuống dưới, cậu đang muốn đặt cục xà phòng về lại chỗ cũ, thì lại bị bọt xà phòng chảy vào trong mắt.

Sở Nhạc lập tức nhắm chặt mắt. Vì bị xót mà tay nắm chặt một chút cho nên miếng xà phòng trong tay trượt ra, ‘cạch’ một tiếng rơi xuống nền gạch men màu kem. Hai mắt nhắm chặt không nhìn thấy gì, Sở Nhạc chỉ đành chậm rãi ngồi xổm xuống, lần mò tìm cục xà phòng rơi trên đất.

Nhưng mò tìm một lúc lâu, Sở Nhạc cũng không tìm thấy gì cả. Cậu đã có chút bực mình, dùng tay để dụi mắt, lau sạch bọt xà phòng bị bắn vào mắt, cuối cùng cậu cũng có thể miễn cưỡng mở mắt, lập tức nhìn quanh tìm cục xà phòng.

Không ngờ, Sở Nhạc vừa mở mắt, thứ cậu nhìn thấy đầu tiên không phải là cục xà phòng trên mặt đất, trái lại ở trong lỗ thoát nước trên sàn gạch men, giống như nhìn thấy một đôi mắt?!

Đôi mắt tròng lớn kia, đồng tử màu đen như mực, đang nhìn chòng chọc vào Sở Nhạc. Tròng mắt màu trắng, thấy đầy tơ máu đỏ tươi, một lần cũng không chớp.

Sở Nhạc giật mình lập tức bật người về sau, bọt xà phòng trên đầu lại chảy vào trong mắt của cậu. Sở Nhạc vội vã đứng dậy, nhanh chóng dùng nước rửa sạch mắt, nhanh chóng rút khăn mặt đặt bên cạnh, nhanh chóng lau sạch mặt cùng hai mắt. Lúc nhắm mắt Sở Nhạc chẳng thấy gì cả, điều đó làm cậu lo lắng!

Đôi mắt không còn đau xót, Sở Nhạc lập tức mở to hai mắt, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, sau đó, chậm rãi cúi đầu, nhìn vào lỗ thoát nước trên mặt đất. Phát hiện thứ lúc này, đã biến mất rồi?

Có âm thanh ‘Ừ ừ’ phát ra từ lỗ thoát nước, mọi thứ đều bình thường, không có bất kỳ quái dị nào. Vậy mà Sở Nhạc lại nhìn thấy đôi mắt ở bên trong. Chẳng lẽ, là do quá mệt cho nên mới sinh ra ảo giác kỳ quái này sao? Mắt mình cũng có kém như vậy đâu?

Không buồn tiếp tục suy nghĩ nữa, Sở Nhạc vội tắm rửa cho xong, khoác áo choàng tắm lên người bước ra khỏi phòng tắm.

Không biết tại sao, Sở Nhạc cảm thấy chuyện xảy ra đêm nay đều vô cùng quỷ dị.

Sau khi sấy khô mái tóc ướt sũng, Sở Nhạc nằm trên giường trong phòng, xem TV, cảm thấy bình tĩnh hơn một chút, không xuất hiện một vài ảo giác khó hiểu nữa. Xoay người xuống giường, tắt đèn đóng cửa, Sở Nhạc lại chui vào trong chăn, cầm điều khiển từ xa bên người, tắt TV đang phát mấy chương trình võ vãn đi.

Mệt mỏi ngáp một cái, Sở Nhạc kéo chăn, nghiêng người, chậm rãi nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

3. Chương 3: Giấc Mơ

3. Giấc mơ

Không biết có ai từng trải qua những việc giống thế này không, rõ ràng đã ngủ say, mơ mơ màng màng, vậy mà lại biết bản thân đang nằm ngủ trên giường trong phòng. Giống như linh hồn bản thân thoát khỏi cơ thể, dùng góc nhìn khác quan sát mọi việc trong phòng.

Sở Nhạc chính xác là đang rơi vào trạng thái này. Cậu biết mình đang ngủ, nhưng lại lơ mơ cảm thấy, ở trong phòng, dựa vào góc tường bên trái ban công, có ẩn núp một bóng đen...

Bóng đen kia, rúc vào trong góc tối của căn phòng, im lặng, không làm gì cả. Nhưng cảm giác thứ đó đang tồn tại lại vô cùng mạnh, khiến Sở Nhạc đang ngủ, thân thể căng thẳng co rụt lại.

Động tác này làm cho Sở Nhạc đang trong giấc ngủ sâu, chậm rãi tỉnh dậy. Tuy rằng cậu vẫn nhắm mắt, thế nhưng thân thể dần dần trở nên căng lại. Vì cậu phát hiện rằng, loại cảm giác quỷ dị áp bách kinh khủng trong giấc mơ kia, vẫn không biến mất.

Trong căn phòng, bên trái góc tường mà ánh sáng chiếu không tới, giống như thực sự có người, đang co lại một chỗ...

Đây chỉ là ảo giác? Hay mình hiện tại vẫn còn đang mơ? Sở Nhạc gần như không phân biệt được rõ nữa, nhưng duy nhất một điều mà cậu có thể khẳng định, nếu đây là giấc mơ, thì nó đúng là cơn ác mộng. Cậu không muốn biết ở thực tại nơi góc phòng, thật sự có bóng người hay không. Nhưng nếu không mở mắt xác minh, thì trong đầu như bị treo lên, lơ lửng không yên.

Sở Nhạc nghiêng người, đầu vừa hay đối diện với ban công, đôi lông mày không khỏi nhíu chặt. Nhấn nài một lúc, cậu rốt cuộc không kiềm chế được muốn đích thân xác nhận là có bóng người hay không, cho nên chậm rãi, mở mắt ra.

Trong phòng, cũng không hoàn toàn tối đen, bên ngoài cửa sổ vẫn có vài ánh đèn của những tòa nhà cao tầng, xuyên qua rèm cửa sổ, len lỏi vào bên trong. Ánh sáng mờ mờ chiếu vào, giúp cậu có thể nhìn rõ từng đường nét hình dạng vật gia dụng bày trí trong phòng. Mà nơi góc phòng ánh sáng lại chiếu không tới, hoàn toàn đen kịt. Sở Nhạc nằm trên giường, cơ thể bất động, giữ nguyên trạng thái hiện tại, nhưng sau khi mở mắt, tầm nhìn của cậu chậm rãi rời đến góc phòng tối đen kia.

Không ngờ, trong góc phòng đen kịt kia, lại thật sự có một cô gái đang ngồi xổm?!

Chỉ thấy cô gái ngồi xổm trong góc, mặc váy dài màu xanh, mái tóc đen che khuất gương mặt, hai tay chống xuống đất, dùng tư thế cổ quái vặn vẹo chiếc cổ, trừng trừng nhìn về phía cậu. Sở Nhạc sợ đến mức lập tức nhắm chặt hai mắt lại, da gà toàn thân trên dưới đều dựng đứng lên trong nháy mắt.

Cô gái kia... cô gái kia... không phải là người mà lúc này cậu gặp trong hẻm nhỏ sao?

Cô ta làm thế nào vào được trong phòng cậu? Làm thế nào vào được?

Trong đầu Sở Nhạc hỗn loạn hết cả, đột nhiên có tiếng vọng lại tiếng nói của hai nữ sinh xa lạ trên đường, nhắc đến chuyện kia.

“Này này! Cậu biết người phụ nữ nhìn lên là ai không?”

“Bị ma nữ kia nhìn thì cô ta sẽ luôn luôn đi theo cậu, cho dù là ở đâu, cô ta cũng đều ở một nơi bí mật nhìn trộm cậu...”

Không phải chứ...

Cô gái này không phải là người? Cô ta... là quỷ?!

Không thể nào, không thể nào, chắc chắn do mình quá mệt mỏi nên mới mơ thấy ác mộng, tất cả đều là ảo giác. Sở Nhạc không thể tin được mình lại gặp phải ma, cậu nhắm chặt mắt trong lòng không ngừng tự trấn an mình, cho rằng chỉ vì do quá mệt nên sinh ảo giác, chẳng có gì xảy ra cả, mọi chuyện đều bình thường.

Thật sự không có gì xảy ra sao... Cô gái mà cậu nhìn thấy trong góc kia, rốt cuộc là gì chứ?

Sở Nhạc không dám xác định thứ cậu vừa thấy, là hình ảnh còn sót lại sau khi tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, hay thật sự có ma xuất hiện. Cậu quyết định mở mắt, nhìn một lần nữa. Nhưng mà, sau lần mở mắt lúc này, Sở Nhạc cảm giác toàn thân đều căng cứng, cậu không muốn mở mắt lần nữa.

Nhất định phải mở mắt, để xác định kỳ thực không có gì cả...

Chậm rãi thở hắt ra, điều chỉnh tâm trạng khẩn trương của mình, Sở Nhạc lần nữa mở to đôi mắt.

Cô gái vốn chỉ bất động lui vào trong góc, lúc Sở Nhạc mở mắt lướt nhìn lần nữa, phát hiện cô ta đã đứng dậy?! Cô gái đôi chân để trần, bên trên dính đầy bùn đất màu đen, trực tiếp giẫm lên nền đá cẩm thạch bóng loáng trong phòng Sở Nhạc. Thân thể cô hơi cong, giống như thân thể không tự chống đỡ được, vặn vẹo ngã nghiêng, hai tay buông thẳng xuống trước mặt, thậm chí có thể thấy rõ giữa kẽ tay đều là bùn đất bắn tóe, móng tay màu đen gãy nứt.

Cô ta... sao lại đến gần đây? Chuyện gì thế này?!

Không những không biến mất, động tác của cô ta không còn giống như ban đầu, khoảng cách với giường của cậu lại càng gần hơn. Sở Nhạc vừa nhìn thấy cảnh đó, vội vã nhắm chặt hai mắt. Nhịp tim đập rất nhanh ‘thình thịch’, không phải cậu có ảo giác, mà ‘cô ta’ là có thật, đang đứng trong phòng cậu...

Nên làm gì đây? Giả vờ không nhìn thấy cô ta? Tiếp tục ngủ?

Sở Nhạc kiểm chế cái suy nghĩ muốn lập tức xốc chân lên, chạy ra ngoài, chỉ hi vọng nhịp tim đang đập loạn của mình, có thể đập nhẹ một chút. Cậu cảm thấy nhịp tim của cậu bây giờ quá mạnh, sẽ khiến cho cô gái đang đứng kia phát hiện ra.

4. Chương 4: Tới Gần

4. Tới gần

Có khi nào chỉ là một con ma thích nhìn trộm người, nếu không để ý đến cô ta, liệu cô ta có biến mất không? Hay là phải đợi qua lúc này cô ta mới biến mất luôn?

Sở Nhạc khê động cũng không dám động, giữ nguyên tư thế cứng ngắc trên giường, cậu rất sợ chỉ động đây một chút, ma nữ đứng trong góc kia, sẽ ngay lập tức phát hiện cậu, rồi làm ra chuyện kinh khủng nào đó. Cảm giác giống như đã trôi qua cả thế kỉ, thân thể Sở Nhạc dần dần thả lỏng hơn. Vì nhắm nghiền hai mắt, cậu không biết hiện tại con ma nữ kia, đã đi hay chưa?

Hắn là đã đi rồi...

Nhưng rốt cuộc đã đi hay chưa, Sở Nhạc thật sự không biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu sẽ không thể ngủ được nữa. Trong lòng thấp thỏm không yên, Sở Nhạc vô cùng muốn nhìn xem, không thể nhắm mắt được nữa, cậu mở mắt lần, nhìn về phía trước.

“! ! !”

Cô ta vốn đứng trong góc kia, giờ đã rời khỏi vị trí ban đầu, tiến lại gần bên giường của Sở Nhạc, khoảng cách giữa cô ta với Sở Nhạc chỉ còn khoảng chừng hai thước. Sở Nhạc lúc này không dám di chuyển hướng nhìn, cậu quan sát ma nữ đang tiến lại gần mình kia rất cuộc có hình dạng như thế nào...

Sở Nhạc lúc này nhìn thấy, cánh tay tái nhợt không sắc máu cùng với chiếc váy màu lam cũ của cô ta, cậu toàn thân bất giác lạnh cóng, lông tơ dựng đứng hết cả lên.

Vốn cho rằng trên người cô ta dính bùn đất dơ bẩn, nhưng bây giờ trong khoảng cách này, Sở Nhạc mới nhìn rõ, những thứ cứ ngỡ là vết bẩn kia, lại không phải bùn đất, mà là vết máu đã khô...

Bởi trời tối, cũng do vết máu đã khô vốn màu thâm đen, cho nên Sở Nhạc nhìn nhầm thành bùn. Trên làn da xanh xao tái nhợt của cô ta, từng mảng bầm tím to nhỏ, tất cả đều dính vết máu khô, giữa ngón tay cũng đầy vết máu. Vết máu này rốt cuộc từ đâu ra? Sở Nhạc hoàn toàn không dám suy nghĩ sâu thêm, bị sự tiếp cận kinh khủng của cô ta dọa sợ, cậu lập tức nhắm chặt mắt lại.

Lần này, Sở Nhạc không dám mở mắt nữa, cậu muốn cố gắng tự thôi miên bản thân ngủ, xem như không có chuyện gì xảy ra. Hắn hoàn toàn không hề nghĩ đến chạy trốn khỏi giường, cậu luôn nghĩ nếu như cậu động đây, kết quả chắc chắn càng kinh khủng. bất động như vậy, không chừng còn có thể sớm thoát khỏi sự quẩn rầy của ma nữ.

Nhưng sự việc lại không có đơn giản như Sở Nhạc nghĩ, nằm trong chăn, Sở Nhạc rõ ràng bắt đầu cảm giác có luồng khí lạnh thâm nhập vào thân thể, dần dần lan đến bên cạnh hắn, khí lạnh khiến người không thể không chú ý này lại gần bên gò má cậu một cách dị thường. Rốt cuộc... là cái gì đang tiến tới?

Cái cảm giác kinh khủng này, bao phủ trước mặt Sở Nhạc, cậu cất lực muốn tránh, nhưng lông tơ toàn thân trên dưới đều đã dựng đứng, thân thể chỉ cảm thấy từng đợt rét lạnh. Muốn thôi miên bản thân đây chỉ là mơ, cậu chỉ đang gặp ác mộng mà thôi, nhưng căn bản không thể thành công được.

Luồng không khí khó chịu cùng tuyệt vọng giá lạnh kia áp đến, Sở Nhạc đang nhắm mắt giả vờ ngủ, cảm thấy vô cùng sợ hãi, rốt cuộc là cái gì đang ở trước mặt cậu?

“Răng rắc răng rắc “

“Răng rắc răng rắc răng rắc “

“Răng rắc răng rắc răng rắc “

Âm thanh quái dị rất nhỏ giống như tiếng xương cốt va chạm vào nhau, khiêu khích thần kinh yếu ớt của Sở Nhạc lúc này, âm thanh quỷ dị truyền đến ấy, thật vô cùng dọa người. Luồng khí cứ áp lên người cậu, mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống hai bên trán Sở Nhạc.

Rõ ràng trong phòng có bật điều hòa, lại kích động đến mồ hôi chảy ròng, kể cả đôi tay đặt dưới tấm chăn, cũng vì căng thẳng mà nắm chặt lại, đổ đầy mồ hôi, đầu ngón tay đều lạnh buốt.

Không thể chịu được nữa, Sở Nhạc trầm nghĩ mặc kệ, phải mở mắt ra xem sao! Hạ quyết tâm, không muốn bị cảm giác kinh khủng này giày vò thêm, Sở Nhạc thoát cái, lại mở to đôi mắt.

Lúc hắn vừa mở mắt, ma nữ kia đang đứng trước giường hắn bằng một tư thế vắn vẹo kì quái?!

Khuôn mặt cô ta luôn bị mái tóc đen che khuất, nhưng trong khoảng cách gần thế này, rõ cuộc có thể nhìn rõ mặt mũi. Gương mặt trắng bệch lại hơi xanh, tròng mắt lộn ngược lên trên, đảo đi đảo lại, lộ ra nhiều lòng trắng. Tờ máu đỏ sậm giăng đầy trong mắt. Đôi mắt này, hoàn toàn giống với đôi mắt Sở Nhạc nhìn thấy dưới lỗ thoát nước...

Cô ta đứng trước giường Sở Nhạc, giống như nhận thấy được đôi mắt mở to của Sở Nhạc. Tròng mắt vốn lộn lên trên, chớp cái đã lộn xuống dưới, con ngươi màu đen u tối trùng trùng nhìn Sở Nhạc. Đồng thời, miệng của cô ta, giống như bị người cạy mở, càng mở càng rộng, cảm như thể sắp trật khớp, vô cùng khủng bố, từ trong miệng cô ta, lần thứ hai truyền ra tiếng “Răng rắc răng rắc răng rắc ” kỳ quái, thì ra âm thanh quái đản mà Sở Nhạc lúc nhắm mắt nghe được, chính là phát ra từ miệng ma nữ.

Ma nữ nâng cánh tay trắng bệch dính đầy vết máu đã khô cứng lên, thân thể từng chút từng chút cúi xuống, tư thế vặn vẹo vô cùng kì lạ kinh khủng, động tác giống như đoạn phim ngắt quãng trong điện ảnh, nhưng tốc độ lại vô cùng nhanh chóng, khom người xuống, đầu dí sát đến trước mặt Sở Nhạc, con người giăng đầy tơ máu, trùng trùng nhìn dán vào Sở Nhạc, khoảng cách ước chừng chỉ một ngón tay...

Vừa mở mắt lại nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng, mà chưa kịp phản ứng gì, thì đã bị gương mặt cực kỳ khủng bố dí sát đến, Sở Nhạc cuối cùng nhìn không được, hét lên: “A”

5. Chương Cuối: Tất Cả Đều Thuận Lợi

5. Tất cả đều thuận lợi

“Thành thật xin lỗi, chúng ta mới quen chưa được vài tháng, tôi, tôi lại nửa đêm đột nhiên chạy đến làm phiền anh...” Sắc mặt vẫn còn chút hoảng sợ chưa bình tĩnh lại được, hai tay cầm cốc nước nóng, trên người chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm màu trắng. Hơn nữa bởi vì quá hoảng sợ nên vội vàng chạy đến đây, vạt áo phía trước đã mở phanh một mảng lớn, để lộ vóc người không tòi, cùng làn da màu mứa mạch mề người. Nhưng mà bản thân cậu lại hoàn toàn không phát hiện dị trạng của bản thân.

Nhìn chằm chằm làn da mịn người kia, tầm mắt lướt qua lướt lại một hồi, người đàn ông ngồi trên sofa màu trắng đối diện, mới khẽ cúi đầu, theo thói quen đỡ gọng kính trên mũi, chuẩn mực nói: “Không sao, nếu không phải chuyên khẩn cấp, tôi tin rằng cậu cũng sẽ không hoảng hốt chạy đến đây như vậy.”

“Thật xin lỗi, lúc đi tôi vội quá, ngay cả tiền cũng quên mang theo. Lại mượn điện thoại của tài xế taxi, gọi cho anh, xuống giúp tôi trả tiền.” Bản thân Sở Nhạc cũng biết hành động của cậu, thực sự làm phiền người khác. Huống hồ người trước mặt, cũng không phải đồng nghiệp quen thân với cậu, mà là một đồng nghiệp mới được điều đến công ty vài tháng trước đây.

Đồng nghiệp mới Vệ Văn Châu này, Sở Nhạc chỉ nhớ từng gặp mặt vài lần trong bữa ăn chung tăng ca cùng mọi người, hiện tại câu lai vô ý tứ chạy đến nhà người ta quấy rầy.

Còn vì sao cậu không chọn nhà của bạn bè quen thuộc khác, mà lại chạy đến nhà của Vệ Văn Châu, là bởi vì cậu nghe mọi người trong công ty đồn, Vệ Văn Châu là người có đôi mắt âm dương. Không những có thể

nhìn thấy ma quỷ còn có thể đối phó với chúng nó. Đồng nghiệp khi gặp phải chuyện gì tà môn, đều sẽ đến tìm Vệ Văn Châu nhờ giúp đỡ, hơn nữa nghe nói đều rất linh nghiệm. Cho nên gặp phải con ma nữ kinh khủng đáng sợ kia, người Sở Nhạc nghĩ đến đầu tiên, chính là đồng nghiệp lợi hại có khả năng đối phó với ma quỷ này.

May mắn trí nhớ Sở Nhạc không tồi, số điện thoại của đồng nghiệp cũng nhìn qua lại vài lần, đều đã ghi nhớ trong đầu. Còn địa chỉ của Vệ Văn Châu, cũng là có một lần vào buổi tối khi mọi người đi nhờ xe về, thuận đường đưa Vệ Văn Châu về nhà trước, cho nên Sở Nhạc cũng nhớ rõ. Cho nên lần này, trong tình trạng không mang theo điện thoại hay ví tiền chìa khóa, lập tức bắt taxi tìm đến nhà Vệ Văn Châu. Còn vì không có tiền trả taxi, mượn điện thoại của tài xế nhấn số di động của Vệ Văn Châu, đợi được hắt xuống dưới lầu đón mình lên rồi trả tiền.

“Không sao, cậu không cần khách khí như vậy, tôi vốn ngủ tương đối muộn, cho nên không có quấy rầy gì cả.” Quả thực tinh thần nhìn qua không tồi, còn không có may mảy dấu hiệu như đã ngủ rồi, vẫn mỉm cười trấn an Sở Nhạc đang trong tình trạng hoảng sợ.

“Nghe nói... anh có thể nhìn thấy ma quỷ, là thật phải không?” Cuối cùng, Sở Nhạc cũng hỏi vào trọng tâm.

“Ừm.”

“Vậy... Hiện tại bên người tôi, anh có thấy một nữ quỷ tóc dài, đi theo tôi không?” Căng thẳng xoay đầu, nhìn bốn góc tối trong căn phòng, Sở Nhạc quả thực đã bị ma nữ kia dọa không nhẹ.

“Không thấy, trong nhà tôi có bày bố vật ngăn cản, cho nên ma quỷ không vào trong được.” Nhìn bộ dạng khấn trương của Sở Nhạc, Vệ Văn Châu đứng dậy, chậm rãi tiến lại gần Sở Nhạc, ngồi xổm trước mặt, ngẩng đầu nhìn cậu, nhẹ giọng trấn an: “Yên tâm, cậu ngủ ở chỗ tôi một giấc, tôi đảm bảo không có quỷ đến đây tìm cậu.”

“... Thật... sao?”

“Đương nhiên thật, đã khi nào tôi nói dối chưa?” Vệ Văn Châu mỉm cười hỏi ngược lại, nâng tay, giống như quan hệ của hai người vốn rất thân mật, giúp Sở Nhạc gạt đi mái tóc bị gió làm tán loạn, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ừm...” Không quen bị người đàn ông khác tiếp cận gần thế này, còn bị chạm vào tóc, nhưng không biết có phải là vì bị ma nữ dọa sợ đến khủng hoảng thần kinh hay là bởi vì nguyên nhân khác. Sở Nhạc luôn cảm thấy, ngón tay lạnh lẽo của Vệ Văn Châu khẽ chạm, tâm trạng hoảng loạn bất an của cậu, dần dần bắt đầu bình tâm lại.

“Vậy đêm nay, cậu chịu khó ngủ trên sofa đi. Ngại quá, trong nhà tôi không có phòng ngủ cho khách, hơn nữa trong phòng chỉ có một cái giường.” Từ tư thế ngồi xổm đứng dậy, Vệ Văn Châu nói tiếp: “Tôi vào toilet rửa mặt một chút, cậu có thể ngủ trên sofa trước cũng được. Chăn các thứ, vừa hay đã chuẩn bị cả rồi, đặt bên ghế kia.”

Giữa lúc Vệ Văn Châu vừa định xoay người, một cánh tay, đột nhiên nắm lấy góc áo hắn. Vệ Văn Châu cúi đầu nhìn, phát hiện là Sở Nhạc đang nắm chặt góc áo của hắn kéo lại.

“?”

“Thế này... Tôi biết yêu cầu này có chút vô lý, cũng có chút kỳ quái... Nhưng mà tôi có thể, ngủ trong phòng anh không? Ngủ dưới đất cũng được! Ngủ trong phòng khách, tôi cảm thấy...”

Cho dù là Vệ Văn Châu đã đảm bảo, nhà hắn ma quỷ không vào được, nhưng Sở Nhạc nhìn bốn góc tường tối om, cảm giác có chút sồn tóc gáy.

“... Nhưng mà, nếu ngủ trên đất trong phòng tôi rất lạnh, sẽ bị cảm. Nếu cậu không ngại, ngủ chung một giường với tôi đi, dù sao giường của tôi cũng lớn, hai người ngủ không thành vấn đề.” Vệ Văn Châu suy nghĩ một hồi, vì lo lắng sức khỏe của Sở Nhạc, cẩn thận mở miệng đề nghị.

“Được! Được! Cứ như vậy đi, tôi vào phòng đợi anh trước.” Vừa nghe có thể ngủ chung một phòng cùng Vệ Văn Châu, ma quỷ kia khẳng định sẽ không dám đến gần, Sở Nhạc vội gạt đầu đồng ý.

“Được, vậy cậu vào phòng ngủ trước đi, lát nữa tôi vào.”

“Được.” Ngữ khí nói chuyện, rõ ràng thả lỏng không ít, áo choàng tắm trên người Sở Nhạc, thỉnh thoảng để lộ lồng ngực màu lúa mạch cùng bắp đùi, lảo đảo bước về phòng ngủ.

Mà Vệ Văn Châu vẫn đứng trong phòng khách, im lặng nhìn Sở Nhạc mở cửa phòng ngủ của mình, mới xoay người đi về phía toilet bên kia.

Trước bồn rửa mặt trong toilet, lắp một chiếc gương tròn rất lớn. Trên vách tường bên trái, có một cửa sổ hình chữ nhật. Ngoài cửa sổ, có một cây cổ thụ đã sống hơn trăm năm, cành nhánh giao nhau, lá xanh mọc tươi tốt. Mấy cành cao nhất, bay theo cơn gió nhẹ buổi đêm, đang khẽ lung lay xào xạt.

Vệ Văn Châu vươn tay, vặn mở vòi nước bằng bạc, dòng nước trong vắt chảy ra, cẩn thận rửa sạch tay, tiếp đó cầm khăn mặt màu trắng đặt bên cạnh, lau khô. Bên tai đột nhiên khẽ động, giống như nghe thấy động tĩnh gì đó bên ngoài. Xoay người, Vệ Văn Châu chậm rãi đến bên cửa sổ, lại đem gọng kính trên mũi gỡ xuống.

Chỉ thấy bên ngoài cửa sổ, ở đỉnh của đại thụ, cô gái tóc dài màu đen, mình mặc váy dài màu xanh đang ngồi trên đó.

Làn da của cô trắng bệch lại phớt xanh không giống người thường, có thể nhìn thấy cô ta cũng không phải người sống, nhưng bộ dạng nhìn không giống mang oán niệm hay hung ác, chỉ ngồi trên cành cây đung đưa đôi chân, nhìn thẳng về phía Vệ Văn Châu đang đứng bên cửa sổ, rồi giơ tay đóng cửa sổ lại.

Vệ Văn Châu nhìn cô gái đang ngồi trên cây ngoài cửa sổ, mỉm cười, làm động tác tay cảm ơn. Sau khi nhìn thấy động tác tay của Vệ Văn Châu, cô ta cũng làm thêm động tác hãy cố gắng lên. Rồi cô ta đứng dậy, dùng sức nhảy xuống phía dưới, liền biến mất không còn tung tích.

Nhìn ma nữ biến mất, Vệ Văn Châu đóng cửa sổ thủy tinh, đeo lại kính mắt. Sau đó xoay người rời khỏi toilet, trở về lại phòng ngủ của mình.

Đẩy cửa phòng ngủ, nhìn thấy đèn trong phòng vẫn còn sáng, Sở Nhạc đang ngồi bên giường, nghe thấy động tĩnh của Vệ Văn Châu, lập tức từ trên giường nhảy xuống.

“Sao thế? Cậu còn chưa ngủ sao?”

“À tôi... một mình tôi ngủ không được. Cho nên, đợi anh.”

Xốc một góc chăn lên, Vệ Văn Châu cũng nằm trên giường, thân thể của hắn cùng Sở Nhạc, giống như dính sát vào nhau.

“Có quen không? Tôi tắt đèn nhé.” Ở đầu giường có công tắc tắt bật đèn, Vệ Văn Châu ân cần hỏi Sở Nhạc đã nhanh chóng nằm yên bên cạnh mình.

“Tạm ổn, không sao cả, anh tắt đèn đi.” Đã có Vệ Văn Châu bên mình, trong lòng Sở Nhạc lập tức trở nên vô cùng an tâm.

Đèn đều đã được tắt, Sở Nhạc sau khi trải qua một hồi lặn lội cả đêm, thoáng chốc đã chìm vào trong giấc ngủ say. Cho dù bây giờ ma nữ kia có xuất hiện quấy nhiễu nữa, cũng không tài nào làm cậu tỉnh được.

Vệ Văn Châu trong bóng tối tháo xuống mắt kính, yên lặng chăm chú quan sát sau lưng Sở Nhạc, cảm giác Sở Nhạc đã thở đều, hắn mới chậm rãi vươn tay, đem Sở Nhạc chỉ cách hắn không quá mười cm, ôm vào lòng. Thuận theo tư thế ngủ của Sở Nhạc, mở rộng áo choàng tắm của cậu, Vệ Văn Châu vươn đôi tay lạnh lẽo, dần dần luồn vào trong, hưởng thụ vuốt ve da thịt mềm dẻo trơn mịn của Sở Nhạc. Khóe miệng khẽ nhếch, dần dần hiện ra nụ cười. Con mắt hắn nhìn trộm, cuối cùng từng bước chủ động nhảy vào trong lòng hắn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuy-nuong>